

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN BLONDE FURIE

N° 2705

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN BLONDE FURIE

HOOFDSTUK I.

ONVEILIG NEW YORK

Al enige weken heerste er ongerustheid onder de bewoners van New York.

En daarvoor bestond wel aanleiding, want sinds enige tijd was het aantal misdaden van ernstige aard op een werkelijk schrikbarende manier toegenomen en het liet zich be-
alist niet aanzien, dat er snel een

einde zou komen aan deze « golf van criminaliteit », zoals men het al was gaan noemen.

De bladen bevatten bijna iedere dag relazen van berovingen, meestal gepaard gaande met zwaar lichame-
lijk letsel, ja, in vele gevallen met moord en doodslag.

Men had hier ongetwijfeld te

doen met een herhaling op grote schaal van de overvallen in Parijs, waarbij Bonnot en Garnier, Dieudonné en anderen een grote rol speelden en die destijds de hele Franse hoofdstad in rep en roer brachten.

Er was echter een verschil : in Parijs hoorde men gelukkig weinig of niets meer van dergelijke aanranden, nadat de moordenaarsbende na een waar beleg was uitgeroeid, terwijl in New York deze soort misdaden hun gang gingen, zonder dat de politie bij machte scheen te zijn er een einde aan te maken.

En het ergste was misschien wel, dat niet alleen de normale misdadigerskringen zich schuldig maakten aan deze misdaden ; helaas, bleken enige personen uit de beste kringen een groot aandeel te hebben gehad en nog steeds te hebben, zelfs aan de afschuwelijkste misdaden.

Juweliers en bankiers hadden al verlof gekregen om hun personeel van wapens te voorzien en de meesten hadden deze toestemming niet eens afgewacht, maar hadden op een goed zichtbare plaats in hun winkel of kantoor, onder het bereik van de hand, als zij achter de toonbank stonden, een of meer revolvers opgehangen.

Niettemin werd in New York de onveiligheid steeds groter.

De echtgenote van een bekende arts, die met een taxi naar een solree reed, werd onderweg door bandieten in een tamelijk stille wijk uit het voertuig gesleept en daar van haar juwelen beroofd, terwijl de chauffeur uit vrees, of omdat hij in het komplot was, werkeloos toekeek.

Die dag was het nog pas een week geleden, sedert het lijk van een rijke ingenieur, James Campbell, werd gevonden in een straat in de onmiddellijke omgeving van Riverside Drive, een van de deffigste straten

van New York met tal van grote, fraaie miljonnairshuizen.

Twee van zijn intieme vrienden verklaarden later, dat de ongelukkige hen die avond met zijn auto had thuis gebracht ; van die auto echter, en van alles wat Campbell aan voorwerpen van waarde bij zich had gehad, werd geen spoor terug gevonden. De bandieten hadden zich van de wagen meester gemaakt.

Maar hiermee was het lijstje van misdaden nog niet lang gesloten.

En de correspondent van de Times in New York kon rustig aan zijn blad melden, dat het honderddertig jaar geleden onder de indianen en de wilde dieren op Manhattan Eiland heel wat veiliger was, dan nu op diezelfde plek, waar nu de stad New York was gebouwd.

Het toppunt van brutaliteit op het gebied van berovingen werd wel bereikt, toen vier personen, twee echtparen, in het befaamde Astor Hotel beroofd werden, toen zij bezig waren, zich te kleden voor het diner.

Het Astor Hotel was een van de grootste hotels ter wereld en ligt op een van de drukste punten van New York.

De beroving werd gepleegd door drie gemaskerde personen, die met revolvers gewapend waren en waarvan er twee de dodelijk ontstelde gasten met hun revolvers in bedwang hielden, terwijl de derde hen snel en handig fouilleerde, en hen beroofde van alles, wat maar waarde had.

Weliswaar kon een van de bandieten door een list van een van de beroofde gasten, die op een onbewaakt ogenblik zijn schoen uit het raam wist te gooien en daardoor de opmerkzaamheid van een agent van politie trok, overweldigd worden, maar de anderen konden met de buit ontkomen.

De politie deed alles wat zij kon, tenminste zo verzekerde de hoofd-

commissaris, om het toenemend euvel der criminaliteit te bestrijden. Het effectief van het politiekorps, dat voor iedere dag beschikbaar moest zijn, werd met zes honderd man verhoogd en rechercheurs doorkruisten de stad dag en nacht in hun auto's.

De hele politiereserve, dat zijn de manschappen, die eigenlijk nog maar in opleiding zijn en nog geen straatdienst hadden verricht, werden gemobiliseerd.

Er werden tachtig nieuwe motoren met zijspan besteld en deze zouden op strategische punten van de stad geposteed worden, dat wil zeggen op drukke kruispunten en verder in de meer afgelegen, stille wijken, die vooral veel van de bandieten te lijden hadden.

Tenslotte kregen de agenten bevel alle auto's aan te houden en te doorzoeken, wanneer men ook maar de minste verdenking koesterde.

Deze maatregelen waren al sinds enige dagen van kracht, maar het kwam de New Yorkers niet voor, alsof zij veel uitwerking hadden; het aantal berovingen en moorden nam tenminste niet merkbaar af.

Tot degenen, die met grote belangstelling kennis namen van deze staat van zaken, waarschijnlijk echter om een heel andere reden dan het grote publiek en de politie, behoorden John Raffles, de Gentleman-Inbreker, en zijn trouwe vriend Charles Brand, die sinds enige dagen in New York waren als gevolg van een reeks avonturen, die hen tot over de Oceaan had gebracht, waarheen de snelle vliegmaschine van de Grote Onbekende, de geheimzinnige « Duivel der Lucht », hen gevoerd had.

Het toeval wilde, dat John Raffles Charles Brand en de chauffeur James Henderson, natuurlijk onder andere namen, geïogeerd hadden in

hetzelfde Astor Hotel, waar toen enige dagen tevoren de berovingen hadden plaats gehad, waarover hierboven is gesproken.

Nu echter bewoonden zij een kleiner hotel, niet ver van de haven en gaven zich uit voor agenten van een Canadese firma.

Raffles had met zijn beide onafscheidelijke metgezellen pas een paar dagen tevoren een avontuur beleefd, dat menig ander zou hebben genoopt, hals over kop de aftocht te blazen en naar een veiliger oord uit te wijken, maar Raffles was zo niet. Hij had zich in het hoofd gezet, het misdadigerswezen van New York zo mogelijk helemaal in de grond te boren.

Ja, hij had al zelfs kennis gemaakt met het beroemde « meisje met de madonna-ogen », waarvan de bladen juist in die tijd vol stonden, de negentienjarige, knappe aanvoester van een gevaarlijke misdadigersbende, en die kennismaking was voor deze jongedame in de hoogste mate onaangenaam en onvoordelig geweest.

Zij had haar ongeveer honderd vijftig duizend dollar gekost, die zij aan Raffles verloren had, op een manier, die in het verdere verloop van dit verhaal wel duidelijk zal worden.

Het was ongeveer drie uur in de middag toen Raffles en Charles Brand, zijn vertrouwde vriend en sekretaris, in de conversatiezaal van het hotel zaten, waar zij juist de vorige avond kamers hadden besproken.

Zij hadden de bladen met aandacht doorgelezen en kennis genomen van een vijftal berovingen in één enkele nacht, en alleen in New York, waarvan twee van de slachtoffers het leven hadden gelaten.

Raffles staarde door het grote raam naar het drukke verkeer op

straat en zijn grote grijze ogen hadden een onbestemde uitdrukking, waarop Brand vroeg:

— Hoe denk je de strijd hier voort te zetten?

— Heel eenvoudig. Wij zullen ons aanmelden als aspiranten, om bij de bende te worden opgenomen. Op die manier zullen wij zeker op de beste manier op de hoogte komen van hun wijze van werken.

— Het mag de beste manier zijn, Edward, doch ook de gevaarlijkste, riep Brand uit. Ik zou mij net zo lief in een leeuwenkuil wagen.

— Natuurlijk is er enig risico aan de zaak verbonden, antwoordde Raffles kalm. Maar dat moeten wij er voor over hebben. De jacht op krokodillen is ook niet zonder gevaar.

— En denk je dat het zo gemakkelijk gaan zal, om met die bende in aanraking te komen? Verondersteld natuurlijk dat die bestaat en dat al die misdadigers niet individueel, als het ware voor eigen rekening werken.

— Dat zal niet zo moeilijk zijn. Wij hoeven ons alleen maar voor te doen als louche individuen, wij zullen veel in de Chinezenwijk, in Brooklyn en in niet al te selecte nachtclubs vertoeven en daar zullen wij wel in aanraking komen met onze toekomstige collega's.

Brand zweeg even en ging toen verder:

— Een ding wilde ik wel, en dat is, dat je met die drie andere bandieten ook het meisje met de madonna-ogen in handen van de politie had overgeleverd.

— Het was een vrouw, Charles, een meisje, nog bijna een kind...

— Het is mogelijk, maar dan was het een heel gevaarlijk kind. Ik weet niet wat het is, maar ik heb een vaag vermoeden, dat het lieve kind het ons, zo lang wij in New York zijn, heel lastig zal kunnen maken.

De naaste toekomst zou al bewijzen, dat deze vrees van de jongeman maar al te zeer gegrond was...

HOOFDSTUK II.

TUSSEN DE GANGSTERS

Het was een van de principes van John Raffles, zijn plannen direct ten uitvoer te brengen, zonder tijd verloren te laten gaan.

En zo trof hij dan ook dadelijk maatregelen dit ook deze keer weer te doen.

Hij begon met in zijn hotel voor zich en zijn beide vrienden een week vooruit te betalen en opdracht te geven, dat men al die tijd zijn kamers

voor hem moest aanhouden, daar het hem onmogelijk was, precies de dag te bepalen, waarop hij terug zou keren.

Deze maatregel was wel nodig, want juist in die tijd heerste er in New York een druk vreemdelingen-verkeer. De grote bagage bleef in de vertrekken achter en Raffles, Charles Brand en James Henderson, verlieten de avond van diezelfde dag

het hotel, ieder met een kleine koffer, en... zonder een vaste bestemming.

Zij gingen met een bus naar de andere oever van de East-River en toen het helemaal donker was geworden, volgden zij de kade enige tijd, totdat zij een stil plekje hadden bereikt, bij de reusachtige boog van een van de bruggen, die New York met Brooklyn verbinden.

Het was hier pikdonker en Raffles overtuigde zich wel degelijk, dat er niemand in de buurt was. Daarna werden de tassen geopend en de drie mannen begonnen zich snel te verkleeden met behulp van de kleren, die daar in zaten. Zij maakten van hun eigen kleren een pakje en deze werden met de tassen in het binnenste van de ijzeren pijlerconstructie van de brug, waarbij Brand een proefje kon afleggen van zijn klimtalenten, verstoopt. Wanneer het nodig was, zouden zij deze kleren later daar weer kunnen terug vinden.

En daar stonden de drie mannen nu met hele sjofele kleren aan, die hen het uiterlijk gaven van berooide gelukszoekers, lieden, die in New York gestrand waren en niet goed wisten, wat zij nu moesten beginnen in die reuzestad met haar tienduizenden werklozen.

Het was bijna middernacht, toen de drie mannen weer van onder de brug te voorschijn kwamen, de kade enige tijd volgden en daarna een van de vele trappen beklommen, die hen weer naar de eigenlijke kade zouden brengen.

Zij liepen hier in het hartje van een volksbuurt en tegelijk in een wijk, waar de misdaad welig tierde. Overal waren ordinaire tingel-tangels nog open, met een grote rode lantaarn boven de deur. Uit vele kroegen klonk het geluid van een harmonica, een draalorgel, een banjo, of een schreeuwende radio, vaak

overstemd door dronkenmansgezang en ook waren er nog een aantal kleine volksbioscopen open, waarvan enige het de hele nacht zouden blijven.

De straten waren voor de rest donker en vuil, troosteloos recht, als de straten in een interneringskamp. Maar men vond er ook veel nauwe sloppen, waar men het maar zelden waagde alleen in te lopen, zwart en dreigend.

Hier was het dat de drie mannen hun rondgang begonnen.

Zij stapten al gauw een bar binnen, een van die gelegenheden, waar men meestal staande zijn consumptie gebruikt en waar het bier al even ellendig is als de whisky: alleen genietbaar voor mensen, met een afgestompt gehemelte, of die het geld voor iets beters niet te missen hebben.

De drie mannen drongen tot dicht bij de tapkast door en moesten zich daarom een weg banen door de talrijke aanwezigen, waarvan verreweg de meesten een allesbehalve gunstig uiterlijk hadden, wat Raffles een tevreden alleenspraak ontlokte:

— Ik geloof dat we hier aan het goede adres zijn. Als deze gelagkamer, wat de gasten betreft, er niet uitziet als de binnenplaats van Sing Sing, dan wil ik direkt, zonder iets te hebben gepresteerd naar Londen terugkeren.

Inderdaad waren het louche tro nies: lage voorhoofden, loerende blikken, diep ingezonken ogen en ook blauwe of dichtgestompte ogen, overgehouden uit een vuistgevecht.

De meesten van die mannen, er waren meer twee of drie vrouwen in de gelagkamer, droegen armzalige kleren, maar er waren er enige bij van wie men, naar het uiterlijk te oordelen, zeker niet verwacht zou hebben, dat zij zich in deze omgeving zouden ophouden.

Het binnenkomen van de drie mannen had dadelijk veel aandacht getrokken en dat was voornamelijk te danken aan Henderson, die met kop en schouders boven iedereen uitstak.

De drie mannen speelden hun rol voortreffelijk en hun gezicht vertoonde de sporen van moedeloosheid, wrok en lichamelijke vermoeienis, toen zij de tapkast eindelijk bereikt hadden, waar Raffles met een schorre stem drie glazen whisky puur bestelde, die de waard, een vreselijk smerige Pool, hen over het natte zink toeschoof.

Het duurde niet lang, of er kwamen enige kerels naar hen toe en een van hen richtte het woord tot Raffles en vroeg:

— Arbeiders, maat?

— Geweest, bromde Raffles, terwijl hij in een teug de inhoud van het glas naar binnen smeet, zonder zelfs met de ogen te knippen.

— Werkloos?

— Zoals je zegt?

— Van hier?

— Nee, uit Chicago gekomen. Daar is het vet van de ketel, maar hier is het al niet veel beter, merk ik. Mijn centen raken op, die van mijn kameraden ook, wij weten niet, wat er van komen moet.

— O, hier in New York kun je ook zonder werk aan de kost komen.

— Hoe bedoel je dat? vroeg Raffles.

— Nou, dat moest je zelf wel begrijpen, antwoordde de ander, de vierkante schouders optrekkend.

— Geef je er eentje weg?

— Ik zou het graag doen als ik het te missen had, antwoordde Raffles, maar ik ben bang dat we niet eens geld genoeg hebben om van nacht ergens te kunnen slapen.

— Nu, daar zal wel een mouw aan te passen zijn, antwoordde de man. Drink er maar eentje van mij.

Ik heb een goede dag gehad.

Raffles dacht er niet aan, de man voor het hoofd te stoten door een weigering, en haastig schoof de waard drie nieuwe glazen met het vocht aan voor Raffles en zijn metgezellen en een voor de man, die trakteerde.

Deze wipte de inhoud van zijn glas naar binnen, keek Raffles daarbij scherp aan en zei:

— Op je gezondheid, maat, en ik hoop, dat het je hier beter mag gaan dan in Chicago.

— Daar ziet het niet naar uit. Het is om met je kop tegen de muur te lopen.

— Vóór je dat doet, kun je eerst nog wel wat anders proberen. Je ziet er helemaal niet naar uit als een man, die bij de pakken gaat neerzitten. En je kameraden ook niet. Je hebt er een mannetjesputter bij; zeker een grondwerker?

— Ja, dat is hij geweest. Wij zijn ook in de bouwvak en wij hebben niets te doen. Zij hebben de lonen ook nog verlaagd, die dieven van aannemers. Ik wou dat ik er een paar hier had, meer zeg ik niet.

— Zo, zo, zit dat zo. Ja, dat wist ik immers wel. Je doet beter, je tanden op elkaar te zetten, neem er dan nog maar een voor mijn rekening.

Weer werden de glazen gevuld en het gesprek ging verder.

En binnen enkele minuten wist Raffles op een haar na, wat voor vlees hij in de kuip had.

De man, die zo gul met rondjes omsprong, was zonder twijfel een misdadiger en waarschijnlijk ook nog een ronselaar, een man met de opdracht, werklozen, die daarvoor geschikt leken, over te halen, de geleerden van de misdadigers te versterken.

Zijn oog was direkt op Henderson gevallen en hij had blijkbaar dadelijk begrepen, wat voor gebruik de

bende zou kunnen maken van die man met zijn geweldige schouders, die wel een heel huis scheen te kunnen vertillen.

Ook het sombere, energieke gezicht van Raffles had hem direkt op het idee gebracht, dat hij te doen had met een man, die voor niets zou terug deinzen, ook niet voor het grootste gevaar.

Maar Raffles wachtte er zich wel voor, zich bloot te geven. Hij hield zich, alsof hij zich pas langzamerhand gewonnen gaf en bezweek voor de verleidelijke voorstellen van de man, die verklaard had Stef Penalty te heten, waarschijnlijk een bijnaam, die hij te danken had aan zijn straflijst, die hij tijdens zijn misdadigersbestaan had opgebouwd.

Wat zijn beide metgezellen betreft, zij hadden bijna voortdurend gezwegen en alleen nu en dan geknikt of een korte opmerking gemaakt, die Stef Penalty, als hij dit wilde, als een bevestiging van zijn woorden kon opvatten.

Het duurde dan ook niet lang, of Raffles had de toezegging gedaan, dat hij zich zou vervoegen bij de chef van zijn nieuwe vriend, Black Hugh geheten, en dat hij Stef naar deze man zou vergezellen met zijn beide makkers en dat nog diezelfde nacht.

Op deze manier liet de sluwe bandiet doorschemeren, zouden de drie mannen zich ook kunnen verzeke- ren van logies voor de nacht, terwijl zij anders waarschijnlijk onder de blote hemel zouden moeten slapen, want alle tehuizen, ook die van het Leger des Heils, waren tot de laatste plaats bezet en er viel niet aan te denken, een plaatsje te krijgen in een van de kleine logementen bij de haven, want ook deze waren van de kelder tot de zolder bezet, wegens het grote aantal schepen, dat op het ogenblik in de haven lag.

Raffles wist dit alles even goed als Stef Penalty zelf en bromde dan ook dat het hem en zijn beide makkers plezier zouden doen, wanneer er voor een nachtverblijf voor hen werd gezorgd.

En zo verlieten dan de vier mannen na enige ogenblikken de kroeg van de Pool, Waszinsky heette de man, en direkt begon Stef weer naar de kade te lopen.

Hij scheen hier de weg uitstekend te kennen en Raffles lette goed op de richting, die zij nu insloegen en prentte zich de namen van de straten, die gevolgd werden, goed in.

Na een wandeling van ongeveer een half uur bereikte het viertal een groot terrein, in alle richtingen doorkruist met spoorrails en waarop hier en daar reusachtige lokomotiefloodsen, werkloodsen, goederenopslagplaatsen en andere gebouwen stonden.

Hij liep gedurende enige tijd langs de houten schutting, die voor een deel het terrein omgaf, stond plotse- ling stil en duwde een paar vermolmde planken, die maar aan één kant met de verroeste spijkers in de posten bevestigd bleken te zijn weg, zodat er een gat ontstond, groot genoeg om zelfs Henderson door te laten.

— Vlug door de schutting, maats, voor een « cop » komt (deze naam wordt door het volk aan de New Yorkse politie-agenten gegeven) op- dagen.

Hijzelf was al door de opening gestapt, die ongeveer een halve meter boven de grond lag en de drie anderen volgden snel zijn voorbeeld. Zodra zij op het emplacement waren, duwde Penalty de planken weer op hun vorige plaats en nu was het niet te zien dat daar net vier mannen doorheen waren gegaan.

Na ongeveer een kwartier te hebben gelopen, terwijl in die tijd de

vier mannen geen levende ziel op het terrein hadden gezien, hield Stef eensklaps stil.

Zij waren nu een rij zeer oude en buiten gebruik gestelde goederenwagens genaderd, die op een dood spoor waren gereden en blijkbaar voor de sloop bestemd waren.

Wel veertig van deze wagens stonden er naast elkaar.

Stef begon de rij af te lopen en stond eindelijk stil, na alle wagens te hebben geteld, voor de negentiende goederenwagen, die er waarschijnlijk overdag het beste zou hebben uitgezien.

In ieder geval scheen de schuifdeur goed gesloten te zijn en de wagen zelf stond nog recht op de assen.

Hij keek even naar het half verdwenen serienummer, dat oorspronkelijk met witte letters even boven de treeplank op de wagens geschilderd was en bromde toen zacht:

— Wij zijn er, en ze hebben ons al in de gaten ook.

Waaruit dit laatste moest blijken, was niet erg duidelijk, want er was in deze tastbare duisternis niets anders te zien dan een donkere massa, die voor Raffles en zijn metgezellen beslist niet verschilde van de voorafgaande of de volgende.

Maar het scherpe geoeffend oog van Stef, die hier voortreffelijk thuis scheen te zijn, had gezien, hoe er in de wand van de wagen een kier ontstond en hij wist dat deze kier niet door de wind veroorzaakt werd, maar door mensenhanden.

— Ik ben het, Stef, ik breng vrienden mee.

— Het wachtwoord.

— Bloed en goud.

— Wie zijn het die je bij hebt? Kun je hen vrouwen?

— Dat geloof ik wel. Is de baas er?

— Ja. Hij is er. Kom maar gauw binnen, dan kunnen wij weer licht

maken.

Er werd een zacht schuivend geluid hoorbaar, veroorzaakt door het rollen van de grote schuifdeuren over de ijzeren richel.

Penalty stapte op de treeplank, na zijn drie nieuwe vrienden te hebben gewenkt, en een ogenblik later stonden allen in het binnenste van een grote goederenwagen.

De deur werd zacht weer gesloten en een sekonde later werd het binnenste van de wagen helder verlicht door een zestal zaklantaarns, die tegelijkertijd aanknipten.

Bij dit licht zagen Raffles en zijn beide vrienden, dat zij zich in gezelschap bevonden van een twintigtal kerels, die het zich in de wagen zo gemakkelijk mogelijk hadden gemaakt. Er stonden een paar tabouretten en langs een van de wanden, waarbij echter ruimte voor de deur was gelaten, waren banken aangebracht.

Niet ver van een van de smalle einden stond een tafeltje, met een gebloemd katoenen tafelkleed bedekt, zoals men ze wel in buitenrestaurants aantreft, en daar achter stond een stoel voor Black Hugh, die zijn naam met ere droeg, want hij was zo zwart als de nacht.

Zijn haar had de kleur van ravenvleugels, zijn ogen waren gitzwart, zijn wenkbrauwen, oogharen en kleine snor, kortom alles wat aan de mens zwart kan zijn, was het bij Black Hugh in een mate, die de verwondering opwekte van Raffles.

Toch was de man zeker geen Italiaan, waarschijnlijk eerder een afstammeling van een indiaan, wat af te leiden was uit de vorm van zijn schedel, zijn grote kromme neus en zijn enigszins uitspringende jukbeenderen.

Black Hugh kon ongeveer vier en dertig jaar oud zijn; hij was een gespierd man met lenige, katachtige

bewegingen.

Wat de rest van het gezelschap betreft, Raffles had met een oogwenk gezien, dat hij te doen had met het uitschot van de maatschappij, schuim in de ergste betekenis van het woord, paria's en misdadigers van aanleg en geboorte.

Maar niet naar hen in de eerste plaats keek Raffles.

Zijn blikken waren bijna direkt getrokken naar een jong meisje, dat in de eerste rijen zat, dicht bij het tafeltje, waarachter Black Hugh, de aanvoerder, zijn bende regeerde.

Hij herkende haar onmiddellijk. Het was het meisje met de madonna-ogen.

Het was Elise Maydrift, die hij, door Brand en Henderson geholpen, pas een paar dagen geleden onder heel andere omstandigheden een poets had gebakken, die haar waarschijnlijk nog lang zou heugen.

Raffles had bij die gelegenheid de rol gespeeld van een schatrijke fabrikant uit Philadelphia, daar hij wist, dat het een van de trucs van de slimme misdadigster was, zich als kamermeisje, of kamenier voor te doen, en op deze manier de inrichting van het huis van haar meesters

te leren kennen en, als de gelegenheid zich voordeed, 's nachts de deur te openen voor haar medeplichtigen, die dan hun slag konden slaan.

Zij had ditzelfde ook gedaan bij « Mijnheer Potter uit Philadelphia », maar mijnheer Potter was op zijn qui vive geweest.

Raffles was haar en hare metgezellen 's nachts gevolgd, drong in het huis door, waarheen zij de buit hadden gebracht en nam haar ruim honderd vijftig duizend dollar in goud, zilver, juwelen en bankpapier af, terwijl hij haar tegelijk spottend meedeelde, dat alles, wat zij van hem meegenomen had, van de juwelen tot het bankpapier toe, vals was.

En daar stond nu het meisje met de madonna-ogen, en keek de drie mannen, die net waren binnengekomen, nieuwsgierig en onderzoekend aan.

Herkende zij hen?

Het was weinig waarschijnlijk, anders zou zij niet geaarzeld hebben, onmiddellijk haar vrienden te waarschuwen en dan zou het lot van de stoutmoedige avonturier en zijn beide helpers niet twijfelachtig geweest zijn.

HOOFDSTUK III

DE KENNISMAKING

Een ogenblik was het stil in de wagon, waaruit nu geen enkel lichtstraaltje naar buiten kon dringen, want de bandieten hadden alle naden zorgvuldig met werk dichtgemaakt, alsof het de naden van een schip waren, wat ook ten gevolge had, dat de lucht daarbinnen verre van fris was, met een resultaat, dat er niet beter op werd, door dat minstens de helft van de mannen een pijp of sigaar rookte.

Black Hugh was halverwege van zijn stoel opgestaan met een onwillekeurige beweging naar zijn revolvertas, en toen klonk zijn stem, een rauw, hees keelgeluid bevelend:

— Komt eens dichter bij, mannen.

Niet zonder enige moeite baanden de drie mannen zich een weg door de vergadering, en nu stonden zij stil voor het tafeltje met het gebloemde kleedje, dat wel wat heel zonderling afstak bij de omgeving.

Op geen drie passen afstand stond Elise Maydrift, die geen oog van hen af hield, met haar fijn, onschuldig gezichtje, onberispelijk ovaal, haar prachtige blauwe ogen, die haar bijnaam verschaft hadden, en haar weelde van dik blond haar.

Ook Henderson en Brand hadden haar natuurlijk onmiddellijk herkend, maar zij pasten er wel voor, dit te verraden.

Black Hugh keek hen een ogenblik onderzoekend en zwijgend aan, en wendde zich toen tot Stef Penalty, die naar voren was gedrongen,

met de vraag:

— Hoe ben je aan hen gekomen?

— Ontmoet in de bar van Waszinsky, chef, antwoordde Stef.

— Hoe kwam je er toe, om hen zo maar hier te brengen? Heb je je overtuigd, dat het geen politpiespionnen zijn?

— Daar zien ze nog al naar uit, zei Stef schouderophalend.

— Onzin, de politie bedient zich tegenwoordig van allerlei slag mensen, brievenbestellers en busconducteurs, kaaiwerkers en elektriciens.

— Ze komen uit Chicago, antwoordde Stef, maar nu toch iets minder zelfbewust.

— Dat kan iedereen wel zeggen, riep Black Hugh uit.

— Maak het dan maar zelf uit, bromde Stef.

— Je hebt me zelf gezegd, dat je mannetjes nodig had; ik sloof me uit en breng je er hier drie.

Black Hugh keek de drie mannen achtereenvolgens scherp aan, en tenslotte bleef zijn blik rusten op de gestalte van Henderson, die ver boven alle anderen uitstak, ofschoon er onder de bandieten kerels als bomen waren. Ook hij besepte wel, dat een reus als deze, die blijkbaar over een ongewone lichaamskracht beschikte, voor de bende van de Raven een grote aanwinst zou kunnen zijn.

En daarom vroeg hij Raffles nogmaals zijn verhaal te doen, en vooral niets over te slaan.

Nu had Raffles, onder meer goede

hoedanigheden, een uitstekend geheugen, en hij deed dus, zonder zich een enkele maal te verspreken, opnieuw het verhaal, dat hij net in de bar al tegenover Stef had opgedist.

— Je zou dus bij ons willen komen?

— Ik moet wel, ik kan niet anders, ik moet toch eten. Als ze mij geen werk geven, des te erger voor de anderen; het hemd is nader dan de rok.

— Maar je vrienden, zijn die het ermee eens?

— Zij zijn het volkomen met mij eens, nietwaar, mannen?

Henderson en Brand knikten zwijgend met duistere gezichten, nog altijd prachtig in hun rol.

— Ben je al eens met de Justitie in aanraking geweest?

— Een paar keer.

— Waarom?

— O, niet bijzonders; een paar gevallen van dronkenschap en een keer mishandeling; ik had mijn werkbaas op zijn gezicht geslagen, omdat hij mij een valse dollar in mijn handen wilde stoppen.

— Welzo en je makkers?

— De kleine heeft gezeten wegens handel in blanke slavinnen; dat is alles. Die grote vent heeft bij een ruzie drie van zijn tegenstanders zo toegetakeld, dat zij nog altijd in beugels lopen, ofschoon het al vier jaar geleden is; het grapje kostte hem twee jaar brommen.

Raffles merkte direkt, dat wat hij daar gezegd had, in dit eigenaardige milieu als een voortreffelijke aanbeveling gold.

Het gezicht van Black Hugh was merkbaar opgeklaard.

— Wel eens aan een inbraak meegedaan? vroeg hij verder.

— Kan het mij geen kwaad doen, als ik er over praat?

— Je bent hier zo veilig als je maar wilt. Verraders zijn er niet

onder ons, riep Stef uit.

— Nu dan, ik heb wel eens geholpen bij zo'n werkje, lopers maken, valse sleutels en zo meer; ik ben in mijn tijd een eerste klas slotenmaker geweest. En ik geloof te mogen zeggen, dat er maar heel weinig sloten zijn, die tegen mijn vingers bestand zijn.

— Dat kunnen we dadelijk onderzoeken, riep ineens het meisje met de madonna-ogen uit.

— Wat bedoel je, Canny? vroeg de chef.

— Wij hebben hier toch juist een slot met een stuk van de deur er nog aan, dat wij hebben moeten uitzagen, omdat het zo lastig was open te krijgen. Geef het hem om het open te maken. Hij mag er natuurlijk lopers bij gebruiken.

Het slot werd voor Raffles op de kleine tafel neergelegd, en een van de aanwezigen kwam met een bos lopers aandragen. Raffles nam het slot op, bekeek het met grote aandacht, onderzocht toen de bos lopers en zei:

— Die collectie lopers is op zich zelf niet kwaad, maar zij is niet compleet. Het is geen wonder, dat je daarmee dit slot niet open hebt kunnen krijgen. Heeft iemand een horlogemakersvijltje bij zich?

— Hier heb je er drie, een vierkante, een plat-ronde en een rattenstaart, werd er achter uit de wagen geroepen, en een van de bandieten gooide Raffles, over de hoofden van de anderen heen, een drietal tot een bundeltje bijeengebonden sleutelvijltjes toe.

Raffles maakte ze los, koos een van de lopers uit, bekeek nog eens het slot, en vijlde de loper met een paar streken tot de gewenste vorm.

Hierop bracht hij de loper in de opening van het slot, tastte er even mee rond, en met een metalig geluid schoot de tong van het slot terug.

Het had weinig gescheeld of er was een hoeraatje opgegaan. De hele bewerking had zeker niet langer dan tien sekonden geduurd en op dit slot hadden de besten van de bandieten vergeefs hun krachten beproefd.

Black Hugh aarzelde geen ogenblik meer. Hij moest dit vingervlugge genie tot iedere prijs bij zijn bende houden, daar hij van het grootste nut zou kunnen zijn.

Maar Black Hugh was een heel voorzichtig man, die niet over één nacht ijs ging. Men moest heel slim zijn, als men hem wilde beduvelen.

En daarom zei hij:

— Je hebt daar een kranig stukje werk verricht, Marksman. (Deze naam had Raffles al van de aanvang af aan zijn nieuwe vriend Stef Penalty opgegeven). Maar, hoe kundig je ook blijkt te zijn in dergelijke dingen, daaraan alleen hebben wij niets, wij moeten ons ook kunnen overtuigen, dat je hulp niet alleen in theorie, maar ook in de praktijk bruikbaar is. Ik verzeker je dat je je nooit te beklagen zult hebben als je bij onze bende bent, maar je moet ons toestaan je op de proef te stellen.

— Dat kunt je wat mij betreft doen, zei Raffles kortaf. Hoe stel je dat voor?

— Heel eenvoudig, wij hebben voor een dezer nachten een zaakje in een huis in deze stad, daar moet je aan meedoen en daardoor bewijzen, dat je inderdaad de man bent, voor wie ik je nu, wat mij persoonlijk betreft, wel mag houden. Je zult mij echter toestaan, dat ik je de plek van het huis niet nader aanduid; wij zijn wel verplicht, enige voorzorgsmaatregelen te nemen. De politie bestrijdt ons met alle middelen en wij moeten op onze hoede zijn.

— Ik begrijp die gedachtengang volkomen, antwoordde Raffles kalm.

Doe wat je wilt, ik ben tot je beschikking, onder deze voorwaarde echter, je garandeert mij, dat er in geen geval geweld zal worden gepleegd; daar heb ik een hekel aan gekregen en als er ook maar één druppel bloed vergoten wordt van het aanstaande slachtoffer, dan heb ik voor goed met je afgedaan.

Black Hugh fronste de wenkbrauwen. Hij was niet gewend, dat men hem voorwaarden stelde en zeker niet van nieuwelingen, die nog moesten beginnen. Maar hij begreep, dat hij ditmaal iets door de vingers moest zien; zo'n bekwaam vakman mocht men zich niet laten ontglippen; hij zou eens naar de concurrentie kunnen overlopen.

Op dit ogenblik stapte het meisje met de madonna-ogen, die de drie mannen een voor een peinzend had staan aankijken, naar voren en zei met haar onschuldig klinkend stemmetje:

— Je moest hierin maar toestemmen, Hugh, naderhand zal Marksman wel wat minder kleinzerig worden; het schijnt dat hij nog geen bloed kan zien, de stumperd; het wordt wel beter als hij wat langer met ons omgaat.

— Canny heeft gelijk, riep Hugh uit, ik stem in de voorwaarde toe, natuurlijk vooropgesteld, dat wij niet gedwongen zijn om ons leven te verdedigen.

— Akkoord, antwoordde Raffles. Voor wanneer zal het zijn?

— Dat zullen wij je morgen vertellen. Vannacht kun je bij een van onze leden, die een vrij groot huis heeft, slapen, maar als je daaraan de voorkeur geeft, kun je voor mijn part ook hier in deze wagon de nacht doorbrengen; in een hoek liggen wat matrassen, want deze plek van bijeenkomst wordt wel eens meer voor dergelijke doeleinden gebruikt. De politie weet niets van dit prak-

tische vergaderzaaltje af en zij zou al heel handig te werk moeten gaan, als zij, verondersteld, dat zij deze plek uitvond, er in slaagde ons hier te verrassen. Wij hebben een kleine, eenvoudige, maar voortreffelijk werkende periscoop aangebracht, die in een van de schoorsteentjes van de wagon verborgen is, en die naar alle kanten kan ronddraaien; zolang wij hier zijn, staat er altijd een wachtpost bij de periscoop, die de omtrek, het hele rangeerterrein, kan overzien, en ik zou de politiemacht willen zien, al is zij honderd man sterk, die niet tijdig genoeg gesignaleerd zou worden, om ons te verhinderen het hazenpad te kiezen. Er zijn hier tal van uitgangen, waarvan wij gebruik maken.

— Ik maak je mijn compliment, Black Hugh, zei Raffles. Wat ons nachtverblijf betreft, ik geloof ook namens mijn makkers te spreken, als ik zeg, dat wij er de voorkeur aan geven, om maar liever bij een van je mannen de nacht door te brengen.

— Zo mag ik het horen. Dan zal Charley Chaplin zich over je ontfemen. Je kijkt wat verbaasd, laat ik zeggen, dat het niet de echte is; hij lijkt alleen maar veel op hem. Charley, kom eens te voorschijn.

Tussen de bendeleden door kwam een klein mannetje met kromme benen te voorschijn, en een ongelooflijke bos uiterst zwart haar, met een snor onder de neus, dat er uitzag als een schoenborsteltje, en zo sterk lijkend op de bekende filmster, dat Raffles zich moest overtuigen, dat de man geen pruik droeg en dat zijn snorretje wel degelijk echt was, voordat hij wilde geloven, dat hij niet met de echte Charley Chaplin te doen had.

Hij stak het zwarte mannetje de hand toe en zei:

— Ik hoop dat je ons niet te lastig

zult vinden, Charley. Als er maar ergens plaats voor ons was en wij hadden geld, dan zouden wij je ons gezelschap niet opdringen.

— Het heeft niets te betekenen, maat, zei het bendelid.

Nadat zo alles geregeld was, verklaarde Black Hugh de zitting voor opgeheven en bij twee of drie tegelijk, nadat de lantaarns weer uitgemakt waren, verlieten de bandieten de wagon, overtuigden zich eerst dat alles veilig was en maakten zich dan naar alle windstreken uit de voeten.

Tenslotte bleven alleen Black Hugh, Canny, Stef Penalty en de gastheer van Raffles, Charley Chaplin, over.

De chef was op Raffles toegekomen, met zijn armen om het middel van het meisje niet de madonnagen geslagen en zei nu, na de nieuweling nog eens onderzoekend te hebben aangekeken:

— Morgen zul je van Charley wel horen, wanneer je je proef moet afleggen. Je zult zelf voor... de nodige instrumenten moeten zorgen en ik zou je ook aanraden je maar van een goede ploertendoder te voorzien.

— Ik zal er voor zorgen, zei Raffles nuchter.

— Dan wens ik je goede nacht. Het zal van jezelf afhangen, of je bij de bende zult worden opgenomen.

Hugh draaide zich al naar de schuifdeur, om met Canny, die blijkbaar zijn vriendin was, te vertrekken, toen Raffles hem terug hield met de woorden:

— Een ogenblik. Jij praat steeds over mij, maar hoe gaat het met mijn beide makkers?

— Maak je niet ongerust, Gray en Sully zullen op hun beurt na jou aan de tand gevoeld worden, daar kan ik nu echter nog niets over zeggen. Goede nacht.

En met deze woorden verdween de chef, in gezelschap van zijn vriendin en Stef Penalty, die echter niet wegging, dan nadat hij vol vreugde de drie mannen de hand had gedrukt, alsof hij hen al jaren kende, trots, dat hij het was geweest, die dit nobele drietal voor de bende had weten te winnen.

De drie mannen bleven dus met Charley Chaplin alleen. Zij wachtten nog even, totdat zij zeker konden zijn, dat de anderen al ver weg waren en verlieten toen de wagen, waarvan het kleine, zwarte mannetje de schuifdeur zorgvuldig en zacht dicht deed en de roestige sluitstang in het gat stak.

Vervolgens wendde hij zich tot zijn drie gasten en zei :

— Jullie zult je moeten voorbereiden op een tamelijk lange wandeling, makkers. Ik woon nog al ver hier vandaan, maar als wij een taxi kunnen krijgen dan is alles goed.

— Ik hoop, dat het laatste het geval zal zijn, zei Raffles droogjes, want wij zijn moe en het is al laat in de nacht.

— Als dat inderdaad zo is, dan moet er een zijn, en desnoods huur ik er een in een garage, riep Chaplin uit. Voor geen geld van de wereld zou ik willen toestaan, dat mijn gasten door mijn toedoen last zouden krijgen.

Intussen was Charley Chaplin een betrouwbare gids gebleken, die het kleine gezelschap, zonder zich een ogenblik te bedenken, over het reusachtige rangeerterrein loodste en het verliet door de deur van een hoog hek, waarvan hij een sleutel bleek te hebben.

De vier mannen stonden nu op een groot, zo goed als totaal verlaten plein en nadat zij een kwartier gezocht hadden, slaagden zij er in een onbezette taxi machtig te worden, waarvan de chauffeur bereid bleek

te zijn, hen naar het einde van Riverside Avenue te brengen.

Raffles hoorde verrast op bij het noemen van deze straatnaam, want de Riverside Avenue ligt in een van de deftigste gedeelten van New York. Hij stapte niettemin, zonder een woord te spreken, in en ging zo zitten, dat hij bij het minste teken van verraad zijn revolver kon bereiken.

Na een rit van ongeveer een half uur stond de auto stil, de vier mannen, die in die tijd niet veel gesproken hadden, stapten uit en Charley Chaplin rekende af met de chauffeur.

Zij bleken echter nog niet te zijn aangekomen op de plaats van de bestemming, want de gastheer van de drie mannen zei :

— Wij zullen nog tien minuten moeten lopen. Het lijkt mij echt niet noodzakelijk, dat die chauffeur te weten komt, waar ik jullie breng.

Na tien minuten lopen stond hij stil voor een verguld tuinhcek. Dit bleek bij een tamelijk grote tuin te horen, die een moderne villa omgaf. Hij duwde het hek open, wenkte zijn gasten glimlachend om hem te volgen, ging hen voor langs het tuinpad, haalde een sleutelbos uit zijn zak en opende de voordeur.

De vier mannen stonden in een helder verlichte, prachtig gemeubelde hall.

Bijna direkt kwam er een bediende toeschieten die de versleten overjassen van de drie arbeiders en het schamele jekkertje van de baas aannam, blijkbaar zonder zich in het minst ergens over te verbazen.

— Een Tsjeck, zei Charley Chaplin glimlachend. Hij verstaat noch spreekt een woord Engels ; in mijn omstandigheden erg gemakkelijk.

— Mag ik weten, hoe je je dan voor hem verstaanbaar maakt? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik ken Russisch, antwoordde het kleine mannetje kortaf... en dat verstaat hij ook.

Raffles had even verwonderd rond gekeken en vroeg toen zacht:

— Neem mij niet kwalijk, woont jij in dit huis?

— Het is mijn eigendom, antwoordde Charley Chaplin eenvoudig.

— Zo, zo, was alles wat Raffles zei.

De vier mannen gingen nu de monumentale trap op en werden boven ontvangen door de butler.

— Een Chinees, kwam Charley Chaplin, zichtbaar genietend van de verbazing van zijn gasten. Hij kent net genoeg Engels om Yes en No tegen de bezoekers te zeggen, wat overigens niet veel voorkomt. Dan heb ik nog een Franse kok en een huishoudster, die weliswaar heel goed Engels kent, wat geen wonder is voor een Amerikaanse, maar die een beetje getikt is, als jullie begrijpen wat ik bedoel. Jullie begrijpen het nut van dat alles wel, ingeval de justitie achterdocht jegens mij mocht gaan koesteren.

— Het nut is duidelijk, antwoordde Raffles droogjes.

Het vreemde kleine mannetje had zijn gasten in een weelderige gemeubileerde herenkamer gebracht en wisselde nu op fluisterende toon enige woorden met de butler, die dadelijk daarop verdween.

— Wij zullen eerst eens souperen, makkers, dan kunnen jullie mij ondertussen eens op jullie gemak

jullie levensloop vertellen of iets anders, dat je interesseert en ik zal jullie proberen te amuseren met het verhaal van mijn avonturen, die niet helemaal oninteressant zijn, maar geef mij een ogenblik tijd, dat ik mij kan verkleden. Daar staan sigaren en sigaretten. Bedien jezelf en doe alsof je thuis bent.

En vóór iemand iets had kunnen zeggen, wipte hij het vertrek uit.

Nu was het de vaste gewoonte van Raffles nooit een sigaar of een sigaret aan te raken in een onbekend huis, of er van een vreemdeling een aan te nemen.

Hij stak dus wel een sigaret op, maar het was er een van hemzelf en Brand en Henderson volgden zijn voorbeeld.

Met opzet spraken zij weinig en dan nog alleen over hun nieuwe beroep en wat daarmee in verband stond.

Tien minuten later was Charley Chaplin terug.

Hij was onkenbaar.

Zijn haar was nu keurig gekamd, hij droeg een onberispelijk gestreken overhemd en zijn lichaam stak in een smoking, die duidelijk de meesterhand verried.

Het kleine snorretje was in een puntje gedraaid en hij streek glimlachend de blanke, welverzorgde handen over elkaar.

— Mag ik jullie verzoeken, riep hij uit. Het souper is opgediend en wij zullen er alle eer aan bewijzen.

HOOFDSTUK IV.

OP DE PROEF GESTELD

De drie mannen sliepen die nacht, zoals zij geruime tijd niet hadden geslapen, in voortreffelijk ingerichte logeerkamers en op uitstekende bedden.

Zij sliepen acht uur aan een stuk, namen daarna een verfrissend bad in een van de badkamers en waren tenslotte naar de kleine eetzaal gegaan, waar een welvoorzien ontbijt stond aangericht, dat werd opgediend door de Russische bediende en de Chinese butler, die onmogelijk minder had kunnen spreken als zij stom geboren waren geweest.

Er viel niet aan te twifelen, het bleek uit alles, dat Charley Chaplin, het bendelid, een rijk man was en alleen als een soort sport en uit een ziekelijke manier tot kwaad bedrijven, zich had aangesloten bij de bende van de Raven.

Broksgewijze had Raffles uit zijn mond gehoord, dat hij eveneens een proef had moeten afleggen en zelfs een hele zware, want door zijn rijkdom had hij het vertrouwen gaande gemaakt van een groot aantal bandieten, die in hem een politiespion meenden te zien; hij had deel genomen aan een inbraak en de heer des huizes, die zich wilde verzetten, met een gummiknuppel zwaar gewond.

Dit was voor Black Hugh de overtuiging geweest, dat hij de kandidaat kon vertrouwen, die eigenlijk Henry Clapham heette.

Hij was als lid aangenomen, en het bleek al gauw, hoe nuttig dit lidmaatschap was, want door zijn positie in de maatschappij kende hij beter dan iemand anders de omstandigheden van rijke lieden, bij wie men een goede slag zou kunnen slaan.

Binnen korte tijd had men hem uit hoofde van zijn snorretje, zijn gestalte en zijn manieren de bijnaam gegeven van de filmartiest die iedereen kent.

Het was om elf uur in de ochtend, toen Charley Chaplin, die wij nu voortaan bij zijn ware naam, Henry Clapham zullen noemen, de drie mannen voor het eerst alleen moest laten; hij moest noodzakelijk persoonlijk op de beurs zijn.

Hij zou echter terug komen om te lunchen en dan zou hij Raffles ook kunnen vertellen, wanneer hij zijn proef zou moeten afleggen.

En zo bleven de drie mannen alleen in de grote bibliotheek van de prachtige villa. Zij keken elkaar veelbetekenend aan, toen er een slee van een wagen kwam voorrijden, waar Clapham instapte, en waar, naast de chauffeur, een onderdanige dienaar in groene livrei had post gevat.

Toen de wagen wegreed, barstte Brand uit:

— Dat is wel het toppunt. Wie had zoiets ooit kunnen vermoeden.

— Beste Charles, je verwondering is eigenlijk een beetje misplaatst. Ben je dan helemaal vergeten wat er tijdens het proces tegen de bende van het Kwade Oog, hier in dezelfde stad, ongeveer anderhalf jaar geleden, aan het licht is gekomen? Wel, kerel, een paar dozijn jongelui en zelfs twee mannen op gevorderde leeftijd, die zelf lid van deze allergevaarlijkste bende bleken te zijn, waren in het dagelijks leven miljonairs, welgestelde ingenieurs, doktoren en er was zelfs een rechter van instructie bij.

— Dat is zo, Edward, en ik heb dat natuurlijk niet vergeten, maar, ik heb dat toen niet van dichtbij meegemaakt, ik heb niet in het huis van zo'n man gewoond, niet in een van zijn weelderige bedden geslapen en niets van de produkten van zijn geniale kok genoten, en nu moet je mij eens vertellen, Edward, welke reden je wel kunt hebben, niet spoorlags naar de politie te gaan, om haar op de hoogte te brengen, wie hier in dit huis woont.

— Dan was ik wel gek. Wat gebeurt er hier eigenlijk in huis? Heb jij dan iets verdachts gezien. Denk je soms, dat je hier inbrekerswerktuigen vindt, of gestolen goed, of een acetyleenbrander, om brandkasten open te smelten. Die mijnheer Clapham ziet er helemaal niet naar uit, dat hij zich spoedig zal bloot geven, alsof hij, bijvoorbeeld, al was het ook maar een snippertje correspondentie met de chef, hier zou bewaren. Hij zou gewoon de verontwaardigde spelen en daar ik geen schijn van bewijs kon leveren, zou ik veel kans lopen, dat de sluwe schurk mij wegens laster laat vervolgen.

— Maar wij hebben hem toch op de bijeenkomst van de bendeleden gezien, riep Brand uit.

— Wat zou dat? Hij zal gewoon

zeggen, dat wij liegen. Hij zou spreken van een complot en wij zouden aan het kortste eind trekken, maar er is nog iets: als ik die Clapham nu aan de politie overlever, dan slacht ik als het ware de hen met de gouden eieren. Die man kan natuurlijk, zonder het zelf te willen, ons op het spoor brengen van heel wat wetenswaardigheden, die ook voor de politie van groot nut zijn. Wij kunnen zijn vrienden volgen, daarbij de schapen van de bokken scheiden, dat wil zeggen, de misdadigers van de fatsoenlijke mensen en wij kunnen achter de geheimen van de bende proberen te komen.

— Dat kan wel, maar ik had er toch niets op tegen gehad, als wij gisteravond, toen wij alleen nog maar dat zwarte snorre mannetje, Black Hugh en Canny, benevens zijn vriend Stef tegenover ons hadden, daarvan gebruik hadden gemaakt om het waardige viertal te overvallen en machteloos te maken. Henry Clapham mag dan een onbekende grootheid voor de politie zijn, dat is zijn vriend en chef Black Hugh heel zeker niet en het meisje met de madonna-ogen nog veel minder. Ik geloof, Edward, dat wij daarmee een heel goede vangst zouden hebben gedaan.

— Neem mij niet kwalijk, beste kerel, maar ik geloof, dat dat een vrij gewaagde onderneming zou zijn geweest. Vergeet niet, dat nauwelijks enige minuten vóór wij op onze beurt vertrokken, een dozijn bandieten weg waren gegaan, die echter onmogelijk nog ver weg konden zijn. Bij het eerste revolverschot zouden zij terug gekomen zijn en ik weet niet zeker of wij dan nog aan de winnende hand zouden zijn, want zij hadden ons door twee deuren tegelijk kunnen bestoken. Nee, ik geloof, dat mijn methode beter is, laten wij maar eerst onze val uit-

zetten; zij zullen er wel inlopen.

— Maar waarom heb je het voorstel aangenomen, om aan een van hun inbraken mee te doen?

— Omdat ik hen tot geen prijs wantrouwend mocht maken. Hebben wij hen eenmaal overtuigd, dat ze ons kunnen gebruiken, dan zal ik het wel zo weten in te richten, dat de politie met een slag al het gespuis kan inrekenen, het lieve wicht incluis, met de bijnaam van het meisje met de madonna-ogen.

— Ik weet het niet, of het spel de inzet wel waard is, Edward. Die inbraak kon wel eens faliëkant uitlopen. Ik weet niet wat het is, maar ik voel mij niet erg op mijn gemak.

— Dwaasheid, antwoordde Raffles schouderophalend. Als de zaak spaak loopt, zal ik wel zorgen, dat ik bijtijds buiten schot kom. Ik heb in ieder geval een hele kostbare troef in handen, doordat we nu weten, wie mijnheer Henry Clapham eigenlijk is.

— Neem ons in ieder geval mee, Henderson en mij, drong Brand aan.

— Daar is geen denken aan. Dat zou ons spel helemaal bederven, want onze vriend Black Hugh zou er onmiddellijk wat achter zoeken en zijn argwaan zou opnieuw zijn aandacht gaande maken.

— Ik hoop maar dat die inbraak niet al te lang meer wordt uitgesteld, hoe interessant het gezelschap van Clapham ook is, zei Brand. Ik ben liever mijn eigen baas, zodat ik kan doen wat ik wil.

— Die tijd zal gauw genoeg weer aanbreken, Charles. Eerst moeten wij zorgen, dat die bende wordt opgeruimd, haar methodes bevallen mij allesbehalve; ik ken maar al te goed de manier, waarop het gestolen geld wordt verbrast.

De drie mannen kortten zich de tijd tot aan de lunch zo goed moge-

lijk door het lezen van enige tijdschriften.

Het was tamelijk laat, toen de slee weer kwam voorrijden.

Clapham stapte er uit, liep met haastige passen over het tuinpad en stapte het huis binnen.

Even later ging de deur van de bibliotheek open en Clapham verscheen op de drempel.

Hij was bleek en zijn ogen, kleine, zwarte, doordringende ogen, hadden een sombere, bijna dreigende uitdrukking.

Hij scheen zijn lippen met moeite tot een wrange glimlach te plooiën, toen hij uitriep:

— Neem mij niet kwalijk, kameraden, als ik jullie soms een ogenblik heb laten wachten. Dringende zaken hielden mij langer op dan ik verwacht had.

— Ik hoop toch geen onaangename zaken? vroeg Raffles met gespeelde belangstelling, terwijl hij zijn gastheer onderzoekend aankeek. U ziet bleek.

— Let er maar niet op, grote en onverwachte verliezen op de beurs. Ik zal er mij overheen proberen te zetten. Zoiets kan iedereen overkomen.

Hij wreef zijn blanke handen, zodat de knokkels kraakten en vervolgde:

— Kom, er niet langer over gepraat. Dat is de schaduwzijde van het speculeren. Laten wij maar gauw gaan lunchen en er niet verder aan denken.

De vier mannen gingen opnieuw naar de eetzaal, waar een voortreffelijke lunch stond aangericht, en weer bewezen de butler en de huisknecht onder volmaakt stilzwijgen hun diensten.

Zodra deze beide bedienden weer het vertrek verlaten hadden, boog Clapham zich over de tafel naar Raffles toe en zei fluisterend:

— Het is vanavond al.

— Vanavond al? kwam Raffles verrast. Dat is eerder dan ik gedacht had.

— De plannen zijn goed voorbereid, de omstandigheden zijn gunstiger dan ooit, daarom wil Black Hugh vanavond al zijn slag slaan.

— Nu, is het mij volkomen onverschillig wanneer de zaak moet gebeuren, antwoordde Raffles schouderophalend. Ik zal mij dan echter nog wat moeten haasten, om voor het nodige materiaal te zorgen. Weet u soms iemand, die mij wat aan van dat speelgoed kan helpen?

— Ga naar de havenwijk, en vraag daar aan de eerste de beste straatjongen naar Cherry Hay. Hay is in de hele buurt bekend; hij is een heler en hij verkoopt ook de bewuste werktuigen. Noem maar de naam van Black Hugh en zeg dat ze vanavond nodig zijn voor het zaakje bij Sheroan.

— Wie is Sheroan? vroeg Raffles.

— Dat is een rijke Armeniër, de man die wij vannacht een bezoek gaan brengen.

— Nu, dan weet ik alles wat ik weten moet; ik ga er nu gauw op uit. Dat is waar, ben je zelf van de partij, Clapham?

Het kleine, zwarte mannetje scheen een ogenblik met zijn antwoord te aarzelen en speelde zenuwachtig met een paar kruimeltjes brood, voor hij antwoordde, zonder zijn ogen van zijn vingers op te heffen:

— Dat is nog niet helemaal zeker, Marksman. Het kan zijn, het kan ook niet zijn. Eigenlijk bestaat mijn taak tegenwoordig meer in het aanbrengen van de goede zaakjes. Ik heb ook de zaak van Sheroan aangebracht, weet je?

— Heeft Hugh je helemaal geen instructies voor mij gegeven? Ik veronderstel toch dat je hem gespro-

ken hebt? vroeg Raffles opnieuw.

— Ja. Je moet je vanavond om tien uur naar de hoek van de Een en tachtigste en Broadwaystraten gaan, waar een taxi zal wachten, die nummer LN 13017 draagt. Zorg dat je er precies om half elf bent. Black Hugh zelf en Stef Penalty zitten in de auto, en met hen zul je tot dicht bij de plek rijden, waar je zijn moet. Ik kan natuurlijk nog altijd geen namen noemen.

— Neem mij niet kwalijk, Clapham, antwoordde Raffles glimlachend, maar je hebt mij net de naam van het slachtoffer al gezegd: hij is een Armeniër en hij is rijk, zeg je, gegevens in overvloed om hem uit te vinden.

Even beet Clapham de tanden op elkaar, want hij begreep, dat hij wat voorbarig geweest was, maar daarop haalde hij de schouders op en antwoordde:

— Ik zou niet graag voor iedere Sheroan of Armeniër, die je hier in New York zou vinden, een dollar geven.

— Hebt je mij verder nog iets te vertellen? vroeg Raffles.

— Nee, de rest volgt vanzelf.

— Ik zal zeker wel een wapen moeten hebben?

— Dat is volstrekt niet nodig, antwoordde Clapham haastig. De anderen hebben wapens, maar als je wilt, kun je een gummiknuppel meenemen, je hebt toch zelf geweld dat er geen geweld zou worden gepleegd.

— Zo is het ook, Clapham, en daar blijft ik bij, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb een hekel aan geweld, als die enigszins te vermijden is. Wij houden het er dus op, dat ik vanavond om half elf op de hoek van de Een en tachtigste en Broadwaystraten moet zijn, waar een taxi zal wachten met nummer LN 13017 en de rest gaat Black Hugh aan. Ik heb niets anders te doen,

dan te tonen dat ik het waard ben, bij jullie te worden opgenomen, door een paar sloten te openen en meer dergelijke zaken.

Brand had zwijgend naar dit gesprek geluisterd. Er had zich van hem een eigenaardige onrust meester gemaakt, waarvan hij de aard nog niet begreep.

Maar dat was zeker, het gezicht van Clapham beviel hem helemaal niet.

En ook in zijn stem klonk iets, dat Brand er te voren niet in gehoord had...

En hij nam zich voor op zijn hoe-de te zijn...

De tijd van voorbereiding was nog maar kort, en Raffles was dus wel genooddaakt een groot gedeelte daarvan te gebruiken, om de nodige maatregelen te treffen.

Het middagmaal, al even weelderig als de vorige maaltijden, was al gebruikt, toen Brand eindelijk gelegenheid vond, een ogenblik met Raffles alleen te zijn.

— Ik zou wel willen, Edward, dat je vannacht niet uitging met Black Hugh en zijn kornuiten, zei hij zachtjes.

— Hoe kom je daar zo plotseling bij? vroeg Raffles verwonderd. Waarom zou ik het niet doen? Het is noodzakelijk, dat ik hun plannen en hun gewoonten leer kennen, en dat gaat niet, als ik mij niet bij hen indring. Waarom wil je mij tegenhouden?

— Omdat ik die Clapham niet vertrouw.

— Dat heb ik al van het eerste ogenblik niet gedaan, toen ik de man zag.

— Je begrijpt mij niet, hij is anders geworden sedert gisteren, ja, zelfs sedert vanochtend. Zijn spraakzaamheid is verdwenen, hij is nors en een paar keer heeft hij je op een eigenaardige manier opgenomen, als

hij dacht dat niemand naar hem keek.

— Kom, kom, Charles. Je rijke fantasie speelt je weer parten, riep Raffles lachend uit. Waarom zou de man zo plotseling van gevoelens veranderd zijn?

— Dat kan ik je niet zeggen, en dat maakt mij juist ongerust. Ik verdenk hem en ik kan toch niet zeggen waarvan. Maar ik heb er een lief ding voor over, dat je die onderneming van vannacht opgaf.

— Daar is geen denken aan, Charles, antwoordde Raffles kalm.

— Nee, Edward, drijf er de spot niet mee, hernam Brand, terwijl hij zijn hand op de arm van de Gentleman-Inbreker legde. Je weet heel goed, dat in dat opzicht mijn voor-gevoelens mij zelden bedriegen. Die Clapham voert iets in zijn schild, iets verraderlijks en het ellendige is, dat ik niet kan zeggen wat het is; belooft mij in ieder geval, dat je op zult passen.

— Dat wil ik je wel beloven, Charles, ik ben doorgaans zelden roekeloos.

— Goed en wel, maar je moet met Black Hugh en Stef Penalty in een auto rijden en je weet uit ervaring maar al te goed, wat het betekent, als ze je uitnodigen voor een plezier-ritje.

— Ik weet het, maar ik kan niet goed inzien, waarom die twee mij zouden willen benadelen, antwoordde Raffles een beetje ongeduldig. Als ik hun na de zaak van vannacht niet beval, als ik vrees toon, of onhandig ben, dan hebben zij toch nog al de tijd om twee dingen te doen: of mij uit de weg ruimen, uit vrees dat ik hun verblijfplaats zal verraden, of mij een soort leerschool te laten doorlopen en in beide gevallen zal ik mij wel in veiligheid weten te brengen.

Op dit ogenblik kwam Clapham

het vertrek binnen, waar dit gesprek gehouden werd, en zei zoetsappig, terwijl hij argwanend van de een naar de ander keek en zijn magere vingers liet knappen:

— Ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt voor u, beste Marksman, om uw voorbereidselen te gaan maken. Het is al negen uur, denk er om.

— Ik vergeet het niet, beste Clapham, zei Raffles rustig. Wat ik te doen heb, kan ik in een paar minu-

ten doen. Denk je, dat ik hier gemakkelijk een taxi zal vinden, om mij naar de Een en tachtigste straat te rijden.

— Er rijden hier vrij veel taxi's voorbij, en anders kunnen wij naar een standplaats telefoneren, antwoordde Clapham.

— Nee, dat is niet nodig, ik zal er op straat wel een vinden, antwoordde Raffles, die de waarschuwende blik had opgevangen, die Brand steelsgewijze op hem wierp.

HOOFDSTUK V.

IN DE VAL

Ongeveer drie kwartier later stond Raffles op straat.

Hij had de waarschuwing van Brand ter elfder ure ter harte genomen er tersluiks een kleine browning in de zak van zijn colbert laten glijden.

Zijn kleine bos lopers zat in een andere zak, en in zijn binnenzak had hij van die gummiknuppels, die er op het eerste gezicht tamelijk onschuldig uitzien, maar waarmee een stevig man hele gevaarlijke, ja zelfs dodelijke wonden kan toebrengen.

Bovendien had hij nog een masker bij zich, en verder enige van die kleine, voortreffelijke verborgen instrumenten, die hem al dikwijls goed van pas waren gekomen in ernstige gevallen, waarbij zijn leven gevaar liep.

Maar hoe Raffles de zaak ook overdacht, hij kon beslist geen reden zien voor de argwaan en de vrees van Charles Brand, want het was

onmogelijk, dat het meisje met de madonna-ogen hem in zijn huidige vermomming zou hebben herkend. Hij wist heel goed, dat dit zelfs onmogelijk was voor het scherpste detektiveoog, en bovendien had hij zijn stem volkomen veranderd.

Toch had hij de jongeman nogmaals beloofd, dat hij op zou passen.

De afspraak was, dat Charles Brand en Henderson in het huis van Clapham, die dus niet aan de onderneming zou deelnemen, zijn terugkomst zouden afwachten.

Raffles moest enige tijd wachten, voor hij eindelijk een vrije taxi ontdekte.

Clapham had hem geld gegeven om de chauffeur te kunnen betalen, en dat was maar goed ook, want de man keek heel bedenkelijk, na een blik op het tamelijk schunnige uiterlijk van zijn vrachtje te hebben geworpen.

Misschien had hij gedacht, dat dit de gewaande arbeider zou afschrikken, maar tot zijn verwondering deed deze, alsof hij niets zag, betaalde een paar dollars vooruit, gaf de plek op waar hij moest zijn, en stapte in.

De rit duurde iets langer dan een half uur, en juist om half elf hield de auto stil op de aangewezen plek.

Raffles stapte uit, rekende met de chauffeur af, deed er een goede fooi bij, en stuurde de man weg.

Het was op dit uur van de avond nog heel druk op Broadway, die wel een rivier van licht leek, want alle lichtreclames straalden in volle glans, en hun schittering deed de ogen pijn.

Het was er zo licht als midden op de dag, en het kostte Raffles dus geen moeite vlug een auto te ontdekken, die stilstond op de hoek van de Een en tachtigste straat.

Hij moest nog even wachten, voor hij de drukke verkeersweg kon oversteken, en liep toen op de auto toe, na aan de achterkant het nummer te hebben opgenomen.

Het portier werd half geopend, en Black Hugh stak het hoofd naar buiten.

— Kom gauw, stap in, zei deze zacht, toen hij Raffles zag. De politie is erg wantrouwend geworden ten opzichte van stilstaande auto's, en ik heb al een paar keer verkeersagenten naar ons zlen loeren.

Raffles stapte in de auto, en deze reed direkt weg, de Een en tachtigste straat volgend.

Hier was het veel minder licht, en daar het in de auto helemaal donker was kon Raffles maar weinig onderscheiden van de gelaatsstreken van zijn beide metgezellen.

Er werd weinig gesproken, want iedereen scheen in zijn eigen gedachten verdiept te zijn.

Black Hugh gaf alleen nog enkele

aanwijzingen met betrekking tot de nachtelijke onderneming, die hun wachtte, en vertelde onder meer, dat er in het geheel vijf mannen zouden meedoen; de twee andere stonden thans op de wacht in de buurt van het huis.

Zij zouden de omgeving in het oog houden en waarnemen, wat er in het huis van het slachtoffer gebeurde.

Het scheen Black Hugh onaangenaam te treffen, toen het hem bleek dat Raffles de naam wist van de man, die het nachtelijk bezoek moest ondergaan, en Raffles hoorde duidelijk dat hij tussen de tanden bromde:

— Die ezel. Moet hij dan altijd zijn mond voorbijpraten?

De rit duurde bijna anderhalf uur, en de straten werden hoe langer hoe stiller en donkerder.

Raffles kende New York tamelijk goed, maar hij wist toch wel, nog nooit in deze buurt te zijn geweest.

Eindelijk bereikte men een luxe tuinwijk, waar de huizen vrij ver van elkaar stonden, met allemaal kleine of grote tuinen.

Eensklaps stond de auto stil.

Zij had blijkbaar het doel van haar tocht bereikt.

Black Hugh keek naar buiten, draalde kalm een portierraampje naar beneden, leunde uit het raampje, en overtuigde zich, dat er geen politieagenten in de buurt waren, terwijl Stef Penalty aan de andere kant hetzelfde deed. Toen stegen allen snel uit, de auto reed verder. Lopend gingen de drie mannen, zoveel mogelijk in de schaduw blijvend, de brede straat, eigenlijk een laan, aan weerszijden met hoge bomen beplant, in.

Eindelijk hielden zij halt voor een lage bungalow, die op een tiental meter van de weg was gelegen.

— Hier is het, zei Black Hugh op

gedempte toon, terwijl hij zich tot Raffles wendde. Laat nu eens zien, dat je de man bent, voor wien wij je houden. Hoe zou je wel dit huis denken binnen te dringen?

Raffles nam de omgeving scherp op, onderzocht het hek, betastte het deurtje daarin, dat op slot bleek te zijn, en antwoordde toen:

— Het hek is heel hoog, en heeft scherpe punten; ik zou adviseren, de pennen uit de scharnieren van de hekdeur te nemen en deze dan open te drukken; er zal wel een gat ontstaan groot genoeg om ons door te laten.

Raffles voegde direkt de daad bij het woord. Hij zette zijn voeten op de onderste dwarsspijl van het hek, omwikkelde zijn Engelse sleutel met zijn zakdoek, en gaf met dit voorwerp een korte, krachtige tik tegen de onderkant van de pen van het bovenste hekscharnier, die er direkt uitvloog. Hij sprong weer op de grond, en deed hetzelfde met het onderste scharnier. Toen kon hij het hek door stevig te duwen gemakkelijk iets verplaatsen, en nu stond hij op het verse grind van het voetpad, dat naar de huisdeur liep.

Dit alles had nauwelijks een paar sekonden geduurd en was zo stil in zijn werk gegaan, dat zelfs Black Hugh en Stef Penalty, die er toch vlak bij hadden gestaan, bijna niets hoorden, want Raffles had de pennen van de scharnieren behendig in zijn handpalm opgevangen, vóór zij het asfalt van het trottoir konden bereiken.

Hugh en Stef volgden Raffles langs dezelfde weg, en deze sloop over de grasrand naast het grindpad snel naar het huis.

— Nu verder? vroeg Black Hugh, vol bewondering voor deze snelle manier van werken. Wat denk je nu te doen?

— De voordeur is stevig, de ra-

men zijn erg hoog en hebben luiken, er staat een lantaarn vlak vóór het huis, redenen te over om het eerst maar eens aan de achterkant te gaan proberen, antwoordde Raffles. Maar, dat is waar, waar zijn de twee andere nu?

— Zij moeten hier in de buurt zijn, antwoordde Black Hugh.

— Het is bij half een, zij zullen wel direkt komen opdagen.

— Dan zou ik je aanraden, gedurende die tijd de achterkant van het huis op te zoeken; wij staan hier in het volle licht van de straatlantaarn, merkte Raffles lakoniek op.

— Je hebt gelijk, een patrouillerende agent zou ons kunnen zien, antwoordde Hugh.

De drie mannen liepen nu snel om het huis heen, en bereikten de achterkant, die volkomen donker was.

Nergens, achter geen van de ramen was trouwens enig licht te bespeuren en Raffles leidde er uit af dat Sheroan en zijn huisgenoten, benevens de bedienden, al naar bed waren.

Zij stonden daar nog geen vijf minuten, of uit een zacht geknerp van het grind, bleek, dat een of meer personen naderde. Uit de duisternis kwamen twee gedaanten opdagen.

— Daar zijn Iron Jack en Big Ben, fluisterde Stef Penalty.

De twee nieuw aangekomenen hadden zich nu bij de drie wachtenden gevoegd, en de man die waarschijnlijk Iron Jack was, welke naam hij dan wel te danken zou hebben aan zijn ijzeren spieren, zijn brede kaken en zijn lengte, zei op zachte toon:

— Wij vonden het hek open, dat was knap werk; wie heeft dat gedaan?

— Onze nieuweling, Jack, met wie

je al hebt kennis gemaakt in de wagon, antwoordde Hugh. Maar nu niet langer gepraat; wij moeten nu handelen. Hoe denk je van binnen te dringen? wendde hij zich weer tot Raffles, die de omgeving opnieuw aandachtig had opgenomen.

— Wel, er zal hier wel een achterdeur zijn en ik zie niet in, waarom wij die niet zouden gebruiken, om naar binnen te gaan, antwoordde Raffles fluisterend.

— Maar die deur kan wel van een alarminrichting voorzien zijn, wat doe je daartegen?

— Door dergelijke kleinigheden laat ik mij zelden afschrikken. Als ik een alarminrichting aanwezig vermoed, dan zaag ik het paneel uit.

— Zo, zo... gaat dat zo gemakkelijk en geruisloos?

— O, ja, kijk maar, dan kun je je er van overtuigen.

Raffles haalde nu uit een van zijn zakken een klein instrument, dat men op het eerste gezicht zou kunnen houden voor een van die kleine voorwerpen, die de huisvrouwen gebruiken om er eieren mee te klutsen, en waarbij twee in elkaar draaiende, langwerpige ronde ijzerdraden, door middel van een kamraadje, in tegenovergestelde richting in snel rond-draaiende beweging worden gebracht.

Hier echter waren de ijzerdraden vervangen door een heel dun cirkelzaagje, waarvan de doorsnee ongeveer een decimeter, en de dikte nauwelijks een vijfde millimeter bedroeg.

Het had hele fijne tandjes, en het apparaatje was voorzien van een soort beugel, die men tegen de schouder kon plaatsen.

Het instrument was rijkelijk van olie voorzien, en toen Raffles het zaagblad tegen het dunste gedeelte van het paneel zette en begon te draaien, maakte het toestel niet

meer leven dan een bromvlieg. Daar deze eigenaardige zaag ook voorzien was van een kettingoverbrenging, draaide het zaagblad heel snel rond, en het ging even vlug door het dunne hout als een scheermes door een blaadje papier.

In minder dan een minuut was het hele paneel op deze manier uitgesneden, en Raffles kon het nu uit de sponningen lichten. Hij plaatste het paneel tegen de buitendeur en zei kalm:

— Treedt binnen, heren.

Met de grootste verbazing hadden de bandieten, die nauwelijks hun ogen konden geloven, toegekeken.

Toen zei Black Hugh:

— Ik heb liever dat jij voor gaat, je hebt je tot dusverre kranig gehouden, Marksman, maar ik zou mij nu ook graag willen overtuigen van je persoonlijke moed.

— Ik denk niet, dat jij daar een goed inzicht in zult krijgen, door mij te verzoeken, een huis binnen te gaan, waar alles slaapt. Maar, zoals je wilt.

En met deze woorden stapte Raffles, na zijn zaag te hebben opgeborgen, door de opening het huis binnen.

Hij stond in een brede gang, met grote, vierkante, platte tegels. Raffles haastte zich, zijn elektrische zaklantaarn aan te knippen, zodra allen binnen waren, en de laatste man het paneel weer in de sponning had geplaatst, zodat geen lichtstraal naar buiten kon dringen.

Raffles wendde zich tot Black Hugh en zei:

— Wanneer je mij gelegenheid had gegeven, dit huis van te voren te onderzoeken, dan zou ik nu geen vragen hoeven te stellen, nu echter, nu ik van de inrichting totaal niets weet, ben ik wel genooddaakt, te vragen, welke weg wij nu moeten volgen, om de studeerkamer van

Sheroan te bereiken, waar zijn brandkast wel zal staan.

— En als wij de brandkast bereikt hebben, Marksman, zou je dan kans zien haar te openen? vroeg Hugh, terwijl hij Raffles strak aankeek.

— Dat hangt er van af; ik heb het nog nooit gedaan; als het slot niet al te bewerkelijk is en de kast is klein, zou ik het wel eens willen proberen.

— Zo... zo..., antwoordde Hugh, en er verscheen een lachje om zijn dunne lippen, waarvan Raffles de betekenis straks zou begrijpen. Nu wij zullen wel zien. Ik voorspel je, Marksman, dat je er heel wat moeite mee zult hebben, want het is een deugdelijk slot, en ik ben bang, dat je zaagje hier ook niet veel uitwerking zal hebben, want zelfs het paneel, het dunste gedeelte van de deur, is bijna anderhalve centimeter dik.

— Wij zullen wel zien, zei Raffles kortaf.

Black Hugh, die nu eveneens zijn lantaarn aan had, zette zich nu aan het hoofd van de kleine stoet, en besteeg de trap, waarvan Raffles net het begin had gezien, om op een portaal uit te komen, waar zich een viertal deuren bevonden.

Hier stond Hugh stil, en fluisterde, zo zacht dat het bijna onhoorbaar was:

— Die hoge en brede deur, daar, is het.

— Licht mij dan bij, zodat ik beter kan zien, zei Raffles.

Hij zette zijn eigen lantaarn op de vloer en begon nu het slot te onderzoeken. Het bleek een stevig deurslot te zijn, maar het was echt niet ingewikkeld, en Raffles wist, dat hij het binnen vijf minuten open zou hebben.

Raffles had alweer zijn bosje lopers te voorschijn gehaald. Men

hoorde enige minuten niets anders dan het zachte, bijna niet merkbare gekras van de lopers over het metaal en dadelijk daarop het terugspringen van de schoot...

Raffles nam de kruk in de hand, en draaide ze zo langzaam en voorzichtig mogelijk om. De deur week naar binnen open... Maar nauwelijks had Raffles haar een paar handbreedten geopend, of hij werd met geweld naar binnen geduwd en op hetzelfde ogenblik baadde het vertrek in licht.

Bliksemsnel bracht Raffles, die direkt het verraad doorzag, de hand naar de zak, waarin hij zijn browning had gestoken; hij trok die hand leeg terug, het wapen zat er niet meer in.

Achter hem stonden Black Hugh, Iron Jack, Big Ben en Stef Penalty, en versperden hem de terugweg met de revolver in de vuist.

De deur werd weer gesloten.

Raffles zocht desondanks naar een uitweg, maar er was er geen. Het vertrek leek vol mensen te zijn, en toch bleken het er naderhand maar twintig te zijn geweest, met inbegrip van de vier bandieten, die hem hierheen hadden gelokt.

In een oogwenk begreep Raffles de hele toedracht van de zaak, want daar, met de kleine handen in de heupen gesteund en een uitdrukking op haar gezicht, die allesbehalve liefelijk of zachtzinnig was, stond het meisje met de madonnagen.

Haar blauwe ogen flikkerden boosaardig, en er lag een triomfantelijke glimlach en bevredigd wraakgevoel om haar dunne lippen, toen zij een paar passen vooruittrad, en spottend uitriep:

— Welkom in ons midden, John Raffles. Want, nietwaar, je zult nu toch wel zo verstandig zijn, niet te ontkennen, dat je dezelfde persoon

bent, met wie ik een paar dagen geleden tot mijn schade kennis maakte als mijnheer Potter, de rijke fabrikant uit Philadelphia?

— Ik weet niet wat u bedoelt, Miss, en ik ken u niet, antwoordde Raffles koeltjes, die zijn onvoorzichtigheid, hoewel wat laat, bitter betreurde.

— Kom, kom, wees verstandig en geef het toe, antwoordde Canny ongeduldig. Denk je met een baby te doen te hebben? Het is waar, jezelf zou ik nooit hebben herkend onder die vermomming, maar onder je twee metgezellen is er een, die zich heel moeilijk laat vermommen, die reus, die zo goed de rol van chauffeur in je huis speelde. Je moet weten, dat hij zich, toen ik die dag in je huis was, bij het schoonmaken van de automobiel aan de hand bezeerd had; een onbetekenend wondje, aan de binnenkant van de hand, en die hij nog is komen uitwassen onder de kraan in de keuken. Ik heb er met elgen ogen een pleister op zien plakken, een kruisvormig Engelse pleister. Welnu, John Raffles, diezelfde pleister heb ik gisteravond in zijn hand teruggezien. Ik combineer nogal snel, al zeg ik het zelf en een paar uur later al wist ik waaraan ik mij te houden had. Geef toe; dat is het beste voor je, ofschoon het geen verschil zal brengen in het lot dat je wacht.

Raffles had de vriendin van Black Hugh kalm uit laten spreken, en keek haar recht in de ogen.

Hij doorzag nu het hele komplot.

Hij besloot tot het laatste ogenblik te blijven ontkennen; dat was zijn enige kans op behoud, maar hij moest toegeven, dat die heel klein was.

Hij keek het meisje met de madonna-ogen dus koeltjes aan, en zei:

— Ik begrijp niet wat dat alles moet betekenen, Miss. Ik weet niets

van Potter, ik weet niet, dat ik u vroeger ooit gezien heb. U noemt mij John Raffles, het waarom is mij een raadsel. Ik heb wel eens gehoord van hem, maar ik dacht, dat hij een Engelsman was, die in ieder geval in Londen moet zijn.

— Probeer ons niet voor de gek te houden. Denk je met kinderen te doen te hebben?

— Ik ontken het, zei Raffles bedaard.

— Je ontkent het? riep het meisje met de madonna-ogen woest, terwijl ze dreigend op Raffles toetrad, en op dit ogenblik leek ze meer op een tijgerin dan op een toonbeeld van onschuld, waarmee velen van haar slachtoffers haar vergeleken hadden. Wij zullen zien of je het volhoudt. Ik heb veel gehoord van je dapperheid, je moed, je doodsverachting. Wij zullen ze op de proef stellen. Maar, eerst heb ik nog een ander middel, dat ik zal proberen om je te laten praten. Op dit ogenblik zijn je beide vrienden in het huis van Clapham in de macht van onze mannen. Men heeft in hun avondeten een bedwelmend middel gemengd. Welnu, ik zweer, dat ik direkt telefonisch bevel zal geven, om je beide vrienden ter dood te laten brengen, wanneer je niet bekent, wie je bent.

— Zweert u, dat zij zullen blijven leven, als ik je zin doe?

— Ja, wanneer zij tenminste nooit weer ons pad kruisen.

— Het is goed. Ik ben de man voor wie je mij houdt, ik ben John Raffles.

Canny was de eerste, die weer sprak; zij scheen hier het bevel te voeren en blindelings te worden gehoorzaamd.

Met de handen in de zij kwam zij vlak voor Raffles staan, met de ogen in de zijne geboord, en siste hem toe:

— Je bekent dus? Ik wist het toch wel. Welnu, John Raffles, als je aan een leven hiernamaals gelooft, bid dan, want je gaat sterven. Je staat ons in de weg, je bent te veel op deze wereld.

— Ik had niet anders verwacht, antwoordde Raffles koeltjes. Maak er dan maar gauw een einde aan.

— Denk je dat een enkele revolverskogel voor jou genoeg is? Nee, man, we zullen je de volle maat toemeten. Je zult sterven, maar niet direkt. Je zult een dood sterven, die de befaamde Gentleman-Inbreker waardig is. En ik, ik zal met vreugde getuige zijn van je laatste stulptrekkingen, John Raffles, want jij bent mijn doodsvijand geweest, je hebt mij durven bespotten, ik haat je. Mannen, doet jullie plicht.

In een ommezien werd hij gebonden met dikke touwen, die zijn handen op zijn rug vasthielden, en toen brachten een tiental mannen, voorafgegaan door het meisje met de madonna-ogen, die nu wel een furie leek, met haar loshangend haar, dat door haar woeste bewegingen was losgeraakt, en haar van wraakzucht fonkelende ogen, hem weg.

De tocht ging door enige gangen, zicht niets anders te zien viel dan een zware houten brits, en daarvoor waarna allen een klein vertrek binnen gingen, waar op het eerste geen gewone rieten stoel.

Maar boven de brits, dicht bij het plafond, hing een eigenaardig ding aan een dunne staadraad, die over een katrol liep en vervolgens door een klein gat in de muur verdween.

Het was een even gruwelijk als primitief voorwerp; een gewoon loden gewicht, zoals ze worden gebruikt om vee te wegen, en minstens vijftig kilo zwaar, in het midden van het ondervlak uitgehoud, in welke holte het heft was gestoken van een slagernesmes, dat al even ge-

woon was; alleen was het misschien wat scherper en puntiger geslepen.

Raffles werd op de brits gesmeten en onbeweeglijk vastgebonden, waarop dadelijk allen, op Canny na, het vertrek verlieten.

Zodra de deur dichtviel, klonk er een zacht geruis in het aangrenzende vertrek, als van een motor, of beter gezegd van een uurwerk, dat langzaam begon af te lopen en tegelijkertijd begon het zware gewicht, langzaam, heel langzaam, bijna onmerkbaar te dalen en het vlijmscherpe mes hing met de punt juist boven de borst van de machteloze gevangene...

Canny had de rieten stoel vlak voor de brits geschoven, die tegen een van de muren onwrikbaar met de poten in de vloer was bevestigd, en niets aan haar herinnerde ook maar het minst aan het bevallige, sierlijke kamerkatje met haar lief onschuldig gezichtje, dat enige dagen geleden bij de zogenaamde mijnheer Potter in dienst was getreden.

Toen zei zij op hese toon:

— Naar dit ogenblik heb ik verlangd met alle kracht, die in mij was. Ik heb van je laatste snik getuige willen zijn.

— Ik beklaag je, meisje, je bent geen mens, je bent minder dan een dier, en je kunt geen vrouw zijn; medelijden is de schoonste trek van het vrouwelijk karakter. Denk echter niet, dat ik dit zeg om je te vermurwen; je hebt getuige willen zijn van mijn dood, welnu, je zult zien hoe een man als Raffles weet te sterven; rustig met een lachje om de lippen en je bespottend.

— Dat zullen wij zien, riep Canny woest. Ik geloof je niet. Ik wil je zien krimpen in doodsangst, ik wil je om genade horen brullen.

— Dan zal je vergeefs wachten, antwoordde Raffles op dezelfde rustige toon.

En hij wendde het gezicht van het meisje af, die wel totaal bedorven was en wier ziekelijk ontaarde hersens vergiftigd moesten zijn, en hield de blik strak gevestigd op het

gewicht, dat langzaam, heel langzaam daalde, en over een kwartier zijn vreselijk werk zou hebben gedaan...

HOOFDSTUK VI.

OP HET SCHERP VAN DE SNEDE

Nauwelijks was het geluid weggestorven van de auto, waarmee Raffles was vertrokken, of Brand zei snel tot Henderson, met wie hij een ogenblik alleen was gebleven:

— Wij moeten Mylord zo spoedig mogelijk volgen, James, al heeft hij het ons verboden. Ik vertrouw de zaak niet.

— Diezelfde opmerking had ik ook willen maken, mijnheer Brand, fluisterde de reus. Mijn handen hebben gejeukt, om die bandiet van een Clapham eens goed door elkaar te schudden. Hij heeft een gezicht om kleine kinderen mee naar bed te jagen. Maar hoe weten wij waar Mylord naartoe is?

— Dat moet Clapham ons zeggen, en als hij weigert...

Brand voltooide de zin niet, maar hij maakte een dreigend gebaar, dat bijzonder welsprekend was.

Op dit ogenblik ging de deur van het vertrek open en Clapham kwam grijnslachend binnen.

— Onze vriend Marksman is aan het werk gegaan, makkèrs, wij zullen ons de tijd korten met een fijn

soupertje.

Brand stootte Henderson aan en fluisterde hem haastig toe, terwijl hij de schurk volgde:

— Raak geen stuk aan. Ik vertrouw de fielt niet, hij glimlacht te lief. Hij heeft iets tegen ons in de zin, daar ben ik van overtuigd. Heb je je revolver bij je?

— Iets dat nog veel beter is, mijnheer Brand, antwoordde de reus en hij hief beide geweldige vuisten op.

Clapham was hen intussen voorgedaan naar de eetzaal, waar zij inderdaad een smakelijke maaltijd klaar vonden staan.

Van de bedienden was echter geen spoor te ontdekken en dit deed de argwaan van Brand nog toenemen.

Hij keek aandachtig om zich heen en ging zwijgend zitten.

— Kom, vrienden, tast toe, nodigde Clapham grijnzend. Het zal ons smaken denk ik. Wij zullen ons zelf moeten bedienen, mijn Rus en mijn Chinees hebben een vrije avond. Neem eens een stukje van die koude kip, Grey, zei hij, zich tot Brand wendende.

— Ik kan niet van deze koude kip eten, Charley Clapham, en evenmin van iets anders, wat hier op tafel staat; want ik vertrouw die lekkere gerechten niet erg.

— Wat moet dat nu betekenen? Je lijkt wel gek. Moet ik het voorbeeld dan geven?

— Ja, doe dat, maar dan met dit gerecht, als ik u vragen mag.

Clapham werd zo wit als een doek en schoof zijn stoel met een ruk achteruit.

Toen gilde hij hees:

— Als het dan niet anders gaat, dan moet ik andere maatregelen nemen.

En vóór Brand het verhinderen kon, had hij een fluitje aan de mond gebracht. Een snepend geluid klonk door het vertrek.

Aanstands vlogen de drie deuren van het vertrek open, en door iedere deur kwamen drie mannen aanstormen, met messen en ploertendoders gewapend.

Clapham gilde opgewonden en hysterisch van plezier, en klapte als een kind in de handen, terwijl hij uitriep:

— Goed gedaan, jongens! Sla me die twee eens even neer.

— Ho, ho, wat! Zover zijn we nog niet, riep Henderson met zijn basstem grommend. Negen man? Want jij zelf telt natuurlijk niet mee. Goede hemel, het is de moeite bijna niet waard.

En met die woorden greep Henderson de bandiet in de borst, die met opgeheven mes op hem toestormde, tilde de spartelende schurk hoog boven zijn hoofd en smet hem met zoveel geweld in een hoek van het vertrek, dat de man daar met een gebroken been en drie of vier gebroken ribben bewusteloos bleef liggen.

Brand had geen ogenblik geaarzeld, maar zijn trouwe revolver ge-

trokken en bliksemsnel vuur gegeven, waardoor twee man in het stof beten.

Zo waren er in minder dan vijf minuten al drie van de aanvallers buiten gevecht gesteld.

Henderson was voortreffelijk in zijn element en hij lachte gul als een schooljongen, die net vakantie heeft gekregen.

Hij had een zilveren pièce de milieu van de tafel genomen, dat ongeveer tien kilo woog, en het een van de bandieten naar het hoofd geslingerd.

Het zware projectiel trof maar al te goed, want zonder een kreet te slaken zonk de getroffene in elkaar.

Het volgende wapen van de reus was een zware eikenhouten stoel, waarmee hij op de aanvallers insloeg, als een boer, die met forse armzwaaien zijn graan dorst en evenals rijpe graanhalmen, vielen de bandieten onder zijn geweldige slagen.

Hier en daar krabbelde er een overeind, maar dan was Brand er vlug bij, om de schurk met een geweldige kaakslag machteloos te maken, en hem zijn wapen af te nemen. Clapham was boven op tafel gesprongen en hitste van daar in een paroxysme van woede met gillende kreten de weinige nog valide bandieten aan.

Maar terwijl hij met zijn linkerhand zijn stoel bleef hanteren, greep Henderson met de rechterhand een punt van het damasten tafellaken, en trok het zo handig en snel onder de voeten van Clapham weg, dat deze op zijn rug midden tussen de wijnglazen, schalen en flessen viel, en daar een vreselijke verwoesting aanrichtte, terwijl de scherven in de weekste delen van zijn lichaam sneden.

Terwijl Brand een van de aanvallers met een geduchte kelfslag van

zijn revolver bewusteloos ter aarde liet storten, rekende Henderson, blijkbaar zonder zich erg in te spannen, met het restant van de legermacht af, waaronder een ijselijke verwarring was ontstaan, en die slechts neiging scheen te voelen op de vlucht te slaan. Maar Brand schreeuwde:

— Geen van hen mag dit vertrek verlaten, James. Denk er om, anders is al dit werk voor niets, zij zullen opbellen.

— Wees gerust, mijnheer Brand, ik heb nog maar alleen één poot van mijn stoel over, maar het is gelukkig een zware.

En tegelijkertijd suisde de primitieve knots door de lucht en trof een zwaar gebouwde kerel, die 't schuim op de lippen stond en die juist met zijn mes op Henderson indrong, met een doffe klap boven op de schedel, zodat de man met iets als een snik een paar keer om zijn lengteas draaide en toen de vloer opzocht.

Nu was er nog één bandiet, die nog op de been was, hijgend en uit een hoofdwond bloedend, wankelend van vermoeidheid, maar, begrijpend, dat het spel verloren was, wierp hij zijn gummiknuppel weg, die hij zonder enig merkbaar resultaat een paar keren op het hoofd van Henderson had laten neerdalen, dat wel van staal scheen te zijn, en stak de beide handen in de hoogte.

— Ik geef mij over, riep hij op hese toon.

Op dit ogenblik kreeg Brand Clapham in de gaten, die net door een van de deuren wilde wegschuipen.

Hij rende de schurk achterna en haalde hem in, juist toen deze in de gang de telefoon van de haak had genomen.

Hij greep het kleine monster in de kraag, sleurde hem weer naar het vertrek, en trof daar Henderson aan, die druk bezig was, de bandie-

ten, die zich nog konden bewegen, het waren er drie, zodanig te binden met de dikke, zijden koorden van de gordijnen, dat zij zich evenmin konden bewegen als sardines in een blikje.

Toen richtte de reus zich op, liet zijn kort lachje horen, wreef zijn handen eens over elkaar en zei:

— Ik heb hier de boel maar vast een beetje opgeruimd, mijnheer Brand. Vijf van de schurken zullen nog zowat bruikbaar zijn, als een dokter hen wat opkalefateret, maar voor de rest geef ik geen oortje meer.

— Dat moet de politie maar uitmaken, James, die wij dadelijk zullen opbellen, zei Brand. Nu moet deze schurk ons eerst zeggen waar John Raffles op dit ogenblik zit.

— Nooit, glide Clapham.

— Nooit is een kras woord, mijnheer Clapham, en u zult u wel eens bedenken, antwoordde Brand dreigend. U hebt de keus. Als u ons de plek zegt, zullen wij u vrij laten, en kunt u althans de vlucht nemen; wij zullen zelfs uw naam niet aan de politie verraden, dat beloof ik u op mijn erewoord. Weigert u echter, dan zal mijn grote vriend hier een oud en beproefd middel toepassen, hij zal u aan beide benen even uit het zolderraam houden, en ik durf er heel wat onder verwedden, dat u binnen drie minuten eieren voor uw geld gekozen hebt.

Clapham werd doosbleek, want hij zag aan het gezicht van de beide mannen, dat het bittere ernst was.

Hij begon over zijn hele lichaam te sidderen, want in de grond was hij een lafaard, en vroeg toen:

— Beloof u mij de vrijheid?

— Dat zweer ik. Maar u blijft bij ons, totdat wij ons overtuigd hebben, dat u de waarheid spreekt.

— Welnu, Raffles bevindt zich in een huis in Meadow Lane, het zeven-

tiende van het plein af, aan uw linkerhand, van hier komende, een lage, wit bepleisterde villa.

In een ommezien was de kleine duivel geboeid en gekneveld, en zodra dit gebeurd was, nam Brand hem zijn sleutel af, opende in allerijl de brandkast, nam er alles uit wat er in lag, en liet het in zijn zakken verdwijnen, terwijl hij mompelde:

— Dat zal Edward plezier doen; het zal een kleine schadeloosstelling voor hem zijn.

Henderson had intussen de grote, snelle auto uit de garage gehaald, die bij het huis hoorde, en er Clapham ingedragen. De tocht begon nu, maar niet dan nadat Brand de politie in kennis had gesteld van het gebeurde. Vijf minuten later stond voor het huis van Clapham een overvalwagen en daar werden alle negen bandieten, zwaar- en lichtgewonden ingeladen...

Henderson reed zo snel hij maar kon, terwijl Brand daarbinnen Clapham bewaakte, die goed gebonden was.

Eindelijk bereikte men de villa; de auto stopte. Brand sleurde Clapham niet erg zachtzinnig uit de auto, die onbeheerd moest blijven staan, op een dertigtal meter naast het huis in een zijlaan, en een ogenblik later vonden de beide mannen, die Clapham stevig tussen zich in vasthiel, de weg naar de tuin, door het vernielde hek, waarin Brand direkt de hand van Raffles herkende.

Snel zochten zij de achterkant van de villa op, en hier werd Clapham in een donkere schuur opgesloten, waarvan de deur op slot werd gedaan.

Zo snel zij konden renden Brand en Henderson naar de zijkant van het huis, en al gauw hadden zij een raam gevonden, waardoor de jongeman binnen klauterde, na op de schouders van de reus te zijn ge-

klommen.

Hij stak hem direkt een stoel toe, met behulp waarvan Henderson zich op zijn beurt op de vensterbank kon hijsen.

De twee mannen stonden in een soort tuinkamer, waar zij zich echter niet ophielden.

Zij hadden allebei revolvers bij zich, de man twee stuks, en na de deur te hebben geopend, slopen zij de gang in, luisterden enige ogenblikken aan de voet van een grote trap, en klommen toen naar boven.

Zij bereikten een klein portaal, gingen opnieuw een gang in en juist voor een deur gekomen, hoorden zij het gerucht van naderende stemmen en snelle voetstappen.

— Hier binnen, James, vlug, fluisterde Brand en tegelijkertijd opende hij de deur, welke hij dadelijk weer achter zich sloot.

Zij stonden in de martelkamer, die op dat ogenblik nog leeg was.

Onmiddellijk begreep Brand de betekenis van de hele inrichting, en hij beet Henderson toe:

— Wij zijn nog net op tijd, goddank, vlug onder die brits.

Hij gaf het voorbeeld en verdween onder de brits, waaronder Henderson hem met moeite kon volgen.

Zij lagen er nog nauwelijks of de deur ging open en Raffles werd binnen gevoerd door de bandieten...

De punt van het mes hing op nog maar geringe afstand boven de borst van Raffles, toen Canny met een glimpende lach riep:

— Nog vijf minuten, Raffles en mijn wraak is gekoeld. Deze minuten zullen de heerlijkste uit mijn leven blijven.

— Dat betwijfel ik, kindlief, klonk een stem van onder de brits, en op hetzelfde ogenblik voelde de duivelin een vuist met ijzeren greep om haar enkel.

Zij slaakte een gesmoorde gil en greep naar de dolk in haar gordel, om die Raffles in het lichaam te stoten.

Maar een reuzenvuist lichtte haar als een veertje van de grond, zij verloor het evenwicht, en het volgende ogenblik kwam Henderson te voorschijn, wrong haar de dolk uit haar hand en drukte zijn grote hand op haar mond, waarin de scherpe tanden hem als die van een wolvin beten, terwijl Brand haastig kwam toeschieten, om haar enkels en polsen vast te snoeren, en haar tenslotte zijn halsdoek voor de mond te binden.

Henderson schoof haar tamelijk onzacht met zijn voet in een hoek en kon zich onmogelijk weerhouden, verachtelijk in de richting van het afschuwelijke wezen te spuwen, terwijl Brand in een oogwenk de touwen doorsneed, die Raffles op de brits vastgebonden hielden, en hem twee revolvers in de hand drukte.

Maar de gil van Canny scheen de argwaan van de bandieten te hebben gemaakt, want er naderden haastige voetstappen.

— Vooruit, vrienden, vóór wij worden ingesloten, riep Raffles uit, terwijl hij de deur openrukte.

Hij werd met een kreet van woede ontvangen, toen hij in de gang verscheen, en dadelijk floten de kogels hem om de oren.

Al retirierenden schoten de drie mannen met hun vijf revolvers terug en met noodlottig gevolg voor de bandieten, want vier van hen werden in de volle borst getroffen.

De drie vluchtelingen bereikten de trap, renden deze af, holden naar de tuinkamer en sprongen uit het raam, dit alles zó vlug, dat zij al buiten het hek waren, toen de bandieten zich op hun beurt uit het geopende raam lieten vallen.

De drie vrienden vonden de auto nog op dezelfde plaats en een ogenblik later reed de wagen, door de vaste hand van Henderson bestuurd, die nog nooit zo goed in zijn humeur was geweest, naar de stad terug, terwijl daarbinnen Raffles vol ontroering de hand had gegrepen van Brand, die zich niet schaamde over de tranen, die hem brandend in de ogen waren gesprongen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE TOVENAAR EN HET MEDIUM

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning, 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :